

ΙΕΡΑ ΒΑΣΙΛΙΚΗ
ΣΤΑΥΡΟΠΗΓΙΑΚΗ ΚΑΙ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΗ
ΜΟΝΗ ΤΟΥ ΚΟΥΤΛΟΥΜΟΥΣΙΟΥ

ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ
Αριθ. Πρωτ. 79

ΙΕΡΑ ΚΟΙΝΟΤΗΣ ΑΓ. ΟΡΟΥΣ	
Φ. 27, 1/Β	ΑΡ. ΠΡ. 715
ΗΜ/ΝΙΑ ΠΑΡ/ΣΗΣ: 27.3.2016	
ΣΥΝΑΞΗ: ΙΝ	99.3.2016

Σεβαστήν Ἱερὰν Κοινότητα
τοῦ Ἁγίου Ὄρους - Ἄθω
Εἰς Καρυάς.

Τὴν Ὑμετέραν Πανοσιολογιότητα
ἀδελφικῶς ἐν Κυρίῳ κατασπαζόμεθα.

Ἀναγνόντες μετὰ πάσης προσοχῆς τὰ κοινοποιηθέντα ἡμῖν Σεπτὸν Πατριαρχικὸν Γράμμα περὶ τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλης Συνόδου, συνοδευόμενον ὑπὸ τῶν σχετικῶν ἀποφάσεων καὶ τοῦ Κανονισμοῦ Ὁργανώσεως καὶ Λειτουργίας, ὡς ἐπίσης καὶ τὸ Γράμμα τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Καρακάλλου, ἐκφράζον τὰς ἀνησυχίας Αὐτῆς, προαγόμεθα ὅπως γνωρίσωμεν Ὑμῖν τὰ κάτωθι, δεδομένης τῆς ἐξαιρετικῆς σπουδαιότητος τῆς συγκληθησομένης συνόδου διὰ τὸ παρὸν καὶ τὸ μέλλον τοῦ Ὁρθοδόξου κόσμου.

Συγκεκριμένως, πέραν τῶν πολλῶν θετικῶν στοιχείων τῶν κειμένων, ἀναφύονται ἐρωτήματά τινα, τὰ ὁποῖα ἄπτονται τοῦ θεολογικοῦ περιεχομένου τῆς Πατερικῆς παραδόσεως.

α) Ὁ Κανονισμὸς Λειτουργίας καὶ Ὁργανώσεως παρουσιάζει εἰκόνα Συνάξεως Προκαθημένων καὶ ὄχι εἰκόνα Πανορθοδόξου Συνόδου κατὰ τὸ πρότυπον τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων. Ταύτην τὴν αἴσθησιν προκαλεῖ ὁ περιορισμὸς τῶν μελῶν εἰς τοὺς Προκαθημένους τῶν αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν, ἐχόντων ἀποκλειστικὸν δικαίωμα ψήφου καὶ λόγου, ἀποκλειομένων τῶν λοιπῶν μελῶν ἐκάστης ἀντιπροσωπείας, ἀλλὰ καὶ τοῦ πλήθους τῶν ἐπισκόπων τῶν ἀνηκόντων εἰς ἐκάστην Ἐκκλησίαν. Ὅπερ δὲν ἀποτελεῖ ἀρίστην ἔκφρασιν τοῦ συνοδικοῦ συστήματος. Φοβούμεθα ὅτι μὲ τὸν τρόπον αὐτὸν ἀθελήτως διεισδύει εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ἡ θεολογία τοῦ πρωτείου, ἥτις ἄλλωστε ἀποτελεῖ καὶ ἀπόληξιν τῆς ἐμφανισθείσης τὸν 20ὸν αἰῶνα θεολογίας τοῦ προσώπου. Ἦδη ἔχουν ἐπισήμως διατυπωθῆ ἀπόψεις, συμφώνως πρὸς τὰς ὁποίας τὸ δόγμα καὶ ἡ λατρεία δὲν δύνανται νὰ ἀποτελοῦν τόπον ἐνότητος, ὡς παράγοντες δῆθεν ἀπρόσωποι, ὡς μόνος δὲ τόπος ἐνότητος προβάλλεται τὸ πρόσωπον τοῦ πρώτου.

β) Εἰς τὸ θέμα τῶν Σχέσεων τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας πρὸς τὸν λοιπὸν Χριστιανικὸν κόσμον, εἶναι κάπως ἀνακόλουθον ἡ Μία, Ἁγία, Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία νὰ ἀναγνωρίζῃ ἑτέρας χριστιανικὰς Ἐκκλησίας, μὲ τὰς ὁποίας, ἐν συνεχείᾳ, δύναται εἶτε νὰ ἔχη εἶτε νὰ μὴν ἔχη κοινωνίαν. Φαίνεται δηλαδὴ ὅτι τὸ θέμα τῆς ἀποσαφηνίσεως τῆς πίστεως τίθεται ἐκ τῶν ὑστέρων, μετὰ τὴν ἀναγνώρισιν μιᾶς χριστιανικῆς κοινότητος ὡς Ἐκκλησίας, ὡς νὰ ἦτο ἡ θεολογία συμπλήρωμα ἐκκλησιαστικότητος. Ἐκ

τῆς διατυπώσεως διαφαίνεται ὅτι μοναδικὸν κριτήριον ἐκκλησιαστικότητος θεωρεῖται ἡ ἱστορικὴ ἀποστολικὴ διαδοχὴ ἢ ἡ τέλεσις τοῦ βαπτίσματος.

γ) Τὸ ἄρθρον 22 τοῦ Κειμένου "Σχέσεις τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας πρὸς τὸν λοιπὸν Χριστιανικὸν Κόσμον", εὐρισκόμενον μάλιστα ἐντὸς τῆς συναφείας τοῦ οἰκουμενικοῦ διαλόγου, σαφῶς προδικάζει τὸ ἀλάθητον τῆς συνόδου, καὶ διατυπώνει γραφικῶς τὴν γενικωτέραν ἀντίληψιν ὅτι "ἡ διατήρησις τῆς γνησίας ὀρθοδόξου πίστεως διασφαλίζεται μόνον διὰ τοῦ συνοδικοῦ συστήματος", καὶ ὅτι μία σύνοδος ἀποτελεῖ "τὸν ἀρμόδιον καὶ ἔσχατον κριτὴν περὶ τῶν θεμάτων τῆς πίστεως". Προλαμβάνει, τέλος, τὴν καταδίκην οἰασθήποτε ἀμφισβητήσεως τῶν ἀποφάσεων τῆς συνόδου ὑπὸ ἀτόμων ἢ ομάδων (συμπεριλαμβανομένων προφανῶς καὶ τῶν κατὰ τόπους ἱεραρχῶν). Ἐὰν ταῦτα δὲν ἀποτελοῦν ἀπλῶς ἀτυχή διατύπωσιν, τότε ἀναιρεῖται τὸ ὅτι ὁ πιστὸς λαὸς εἶναι ὁ φύλαξ τῆς πίστεως. Ἀντιθέτως πρὸς τὸ ἄρθρον, ἡ ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας μαρτυρεῖ ὅτι ἄτομα (ἤγουν πνευματοφόροι Πατέρες, Ὅσιοι, Μάρτυρες καὶ Ὁμολογητές), ομάδες, καὶ τέλος σύμπαν τὸ πλήρωμα τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ, ἀκολουθοῦντες τὴν ἀποστολικὴν παράδοσιν τῆς ἀγιότητος, ἀπέδειξαν ἀκύρους μεγάλας καὶ πολυπληθεῖς συνόδους τοῦ παρελθόντος.

δ) Ἐφ' ὅσον ἡ πατερικὴ παράδοσις, συμφώνως καὶ πρὸς τὰ κείμενα, ἀποτελεῖ κριτήριον τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐνότητος, καὶ ἐφ' ὅσον ἡ προκειμένη Σύνοδος διεκδικεῖ πανορθόδοξον κύρος, τὸ πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας ἀναμένει τὴν ὑπ' αὐτῆς μὴ ἀγνόησιν τῶν προγενεστέρων Συνόδων, τῶν ἐπὶ ἀγίου Φωτίου καὶ ἀγίου Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ, αἱ ὁποῖαι ὠριοθέτησαν τὴν διαχρονικὴν πατερικὴν θεολογίαν καὶ ἐμπειρίαν, διεμόρφωσαν τὴν Ὁρθόδοξον αὐτοσυνειδησίαν, καὶ δύνανται νὰ δώσουν ἀπαντήσεις εἰς τὸν σύγχρονον ἄνθρωπον. Ἄν δὲν γίνῃ ἡ μνεῖα αὐτῆ, θὰ φανῇ ἐνδεχομένως ὅτι ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία δὲν ἀποδέχεται τὴν θεολογίαν τῶν μετὰ τὴν ἐβδόμην Συνόδων.

δ) Τέλος – εἰ καὶ ἐλάσσονος σημασίας – δὲν κατανοοῦμεν τὴν ὠφελιμότητα τῆς παρουσίας ἑτεροδόξων παρατηρητῶν εἰς Σύνοδον, ἐν ἣ πρόκειται νὰ συζητηθοῦν εἰς εὐρείαν κλίμακα τὰ τοῦ Οἴκου ἡμῶν.

Ἡ Ἁγία καὶ Μεγάλῃ Σύνοδος ἀναμένεται ὄντως ὑπὸ τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ πληρώματος νὰ ἀναδειχθῇ αὐθεντικὴ ἔκφρασις τῆς παραδόσεως. Ταυτοχρόνως, καταφθάνουν πανταχόθεν φωναὶ ἔγκριτοι, ἐξ ὧν ἡ ἀνησυχία ὅτι ἔνιαι θέσεις θὰ δημιουργήσουν προβλήματα πλείονα καὶ μείζονα, καὶ πιθανότατα θὰ προκαλέσουν σχίσματα. Διὰ τοῦτο φρονοῦμεν ὅτι ὁ Ἰερὸς ἡμῶν Τόπος, πάντοτε εὐαίσθητος εἰς θέματα Ὁρθοδόξου πίστεως καὶ ἐμπειρίας, θὰ πρέπη νὰ ἀρθρώσῃ σεμνὸν καὶ διαυγῆ λόγον, ὁ ὁποῖος θέλει συμβάλλει εἰς τὴν οἰκοδομὴν πάντων, ἐνδεχομένως δὲ ἐπηρεάσει θετικῶς καὶ τὸ ἔργον τῆς Συνόδου.

Ἐπὶ δὲ τούτοις διατελοῦμεν μετὰ τῆς ἐν Κυρίῳ ἀγάπης καὶ φιλαδελφίας

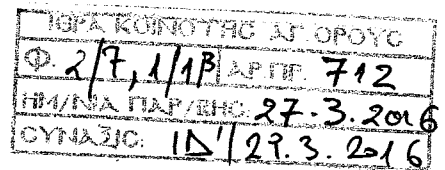
Ὁ Καθηγούμενος τοῦ Ἱεροῦ Κοινοβίου τοῦ Κουτλουμουσίου

Ἐλεγχψιχριαλόδοσης καὶ σὶ ὧν ἐφοί εἰχω ἀδελφοί

ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΣΗΡΟΠΟΤΑΜΟΥ
ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ

Άριθμ. πρωτ. Φ. 102.9/28

Άγιω Όρει τῆ 26-3-2016

Τῆ Σεβαστῆ
Ίερᾶ Κοινότητι
Άγίου Όρους Άθω
Εἰς Καρυάς

Τὴν Ὑμετέραν Πανοσιολογιότητα
ἀδελφικῶς ἐν Κυρίῳ κατασπαζόμεθα.

Λαβόντες τὴν ἀπὸ 27-2/11-3-2016 κοινοποιηθεῖσαν ὑμῖν (8/21-3-2016) σεπτὴν πατριαρχικὴν ἐπιστολὴν περὶ τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλης Συνόδου τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, μελλούσης νὰ συνέλθῃ εἰς Κολυμβάριον τῆς Κρήτης κατὰ τὴν προσεχῆ ἑορτὴν τῆς Πεντηκοστῆς, συνοδευομένην ἐνημερωτικῶς παρὰ τῶν ἐξ προσυνοδικῶν κειμένων τὰ ὁποῖα θὰ συζητηθοῦν ἐκεῖ, ὡς ἐπίσης καὶ τοῦ Κανονισμοῦ Ὁργανώσεως καὶ Λειτουργίας αὐτῆς, εὐχόμεθα ἐμπόνως πρὸς τὸν Δομήτορα τῆς Ἐκκλησίας καὶ Ἀρχηγὸν τῆς Πίστεως ἡμῶν, ἵνα ἢ ἐν λόγῳ Σύνοδος ἐπαναβεβαιώσῃ καὶ διατρανώσῃ τὴν Ἀλήθειαν τῆς Μιᾶς Ἁγίας Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας, τὴν διατυπωθεῖσαν εἰς Ὅρους καὶ Ίεροὺς Κανόνας Οἰκουμενικῶν Συνόδων, Τοπικῶν Συνόδων, Ἁγίων Πατέρων καὶ εἰς λοιπὰ δογματικὰ καὶ συμβολικὰ μνημεῖα, ἀναμφίλεκτα καὶ ἀστασίαστα εἰς τὴν συνείδησιν τοῦ πληρώματος Αὐτῆς.

Ἡ σύγκλησις Πανορθοδόξου Συνόδου ἐν καιρῷ ἐλευθερίας, ἀλλὰ καὶ εἰς καιροὺς ἐσχάτους καὶ δυστήνους, ὑπὸ γενικευμένην τὴν ἐκκοσμίκευσιν καὶ ἀποστασίαν τῶν Χριστιανῶν, ἐνεργουμένου πλέον ἀπροκαλύπτως τοῦ μυστηρίου τῆς ἀνομίας¹ θὰ ἠδύνατο πράγματι νὰ ἀποκτήσῃ κοσμοϊστορικὴν σημασίαν², ἂν αὕτη ἠδύνατο νὰ φανερώσῃ, μέσα εἰς τὴν σημερινὴν σύγχυσιν καὶ τὸ πυκνὸν σκότος τοῦ κόσμου, τὴν μοναδικὴν Ἀλήθειαν, τὸ μόνον ἀληθινὸν Φῶς, τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν.

¹ Β' Θεο. θ' 7

² «Ἡ κοσμοϊστορικὴ σημασία τῆς Συνόδου αὐτῆς γιὰ ὀλόκληρη τὴν Ὁρθοδοξία εἶναι προφανής: Γιὰ πρώτη φορὰ ὕστερα ἀπὸ μία χιλιετία καὶ πλέον ἐκπρόσωποι ὄλων τῶν κατὰ τόπους Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν θὰ συνέλθουν νὰ συζητήσουν καὶ νὰ λάβουν ἀπὸ κοινοῦ ἀποφάσεις γιὰ σημαντικώτατα θέματα ποὺ ἀπασχολοῦν ἐδῶ καὶ δεκαετίες τὸ Ὁρθόδοξο πλήρωμα, ἀλλὰ καὶ τὴ σημερινὴ ἀνθρωπότητα, λόγῳ τῶν πρωτόγνωρων καὶ πιεστικῶν προκλήσεων ποὺ ἀντιμετωπίζει μέσα στὸ ραγδαίως μεταβαλλόμενο σύγχρονο κόσμο» (Καθηγητοῦ Γεωργίου Μαρτζέλου, Ἡ ἀναγκαιότητα τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλης Συνόδου τῆς Ὁρθοδοξίας γιὰ τὴν ἀντιμετώπιση τῶν συγχρόνων προκλήσεων. Εἰσήγησις εἰς Συνέδριον διοργανωθὲν εἰς τὴν Ίεράν Μονὴν τῶν Βλατάδων ἐν συνεργασίᾳ μετὰ τοῦ Πατριαρχικοῦ Ἰδρύματος Πατερικῶν Μελετῶν καὶ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Ἀ.Π.Θ., μετὰξὺ 3-5 Δεκεμβρίου 2015, μὲ γενικὸν θέμα «Πρὸς τὴν Ἁγία καὶ Μεγάλῃ Σύνοδο».

Ευχόμενοι λοιπόν ολοψύχως τὸ Πανάγιον Πνεῦμα νὰ φωτίση τοὺς Προκαθημένους καὶ Ἀρχιερεῖς οἱ ὅποιοι θὰ συμμετάσχουν, ὥστε νὰ ἐπιτευχθῇ τὸ ἀνωτέρω ἀποτέλεσμα, δὲν κρύπτομεν ἐν τούτοις τὴν ἀνησυχίαν ἡμῶν, γνωρίζοντες ὅτι «Ἡ ἰδία ἢ μακραίων ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας μαρτυρεῖ ἀδιαμφισβήτητα, ὅτι δὲν ἐγγυᾶται καὶ κάθε σύνοδος ἐπισκόπων γιὰ τὴν ἀλήθεια ἢ εἶναι ἀπαλλαγμένη κάθε πλάνης»³.

Μελετήσαντες μάλιστα ἐπισταμένως τὸ ἕκτον κοινοποιηθὲν ἡμῖν κείμενον περὶ τῶν σχέσεων τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μὲ τὸν λοιπὸν χριστιανικὸν κόσμον ἐν συνδυασμῷ μὲ τὰς ἐπίσης κοινοποιηθεῖσας ἡμῖν δύο ἐπιστολὰς (3-2-2016 καὶ 10-2-2016) τοῦ ἐλλογιμωτάτου Καθηγητοῦ τῆς Δογματικῆς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Ἀριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης κ. Δημητρίου Τσελεγγίδη, ἀγωνιοῦμεν καὶ ἡμεῖς μετὰ τοῦ κ. Καθηγητοῦ μήπως «μὲ ὅσα γράφονται καὶ ὅσα ὑπονοοῦνται σαφῶς στὸ παραπάνω κείμενο... οἱ ἐμπνευστὲς καὶ οἱ συντάκτες του ἐπιχειροῦν μιὰ θεσμικὴ νομιμοποίηση τοῦ Χριστιανικοῦ Συγκρητισμοῦ-Οἰκουμενισμοῦ, μὲ μιὰ ἀπόφαση Πανορθοδόξου Συνόδου».

Τὸ Ἅγιον Ὄρος ὅμως ἤδη ἀπὸ τὴν ἐποχὴν τῆς Δ' Σταυροφορίας καὶ τῶν τότε Ἀγιορειτῶν Ὀσιομαρτύρων (1204), ἐπ' ἐσχάτων δὲ ἀπὸ τὸ 1980 καὶ μετὰ (ἐπιστολαὶ πρὸς τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην, ἀνακοινώσεις, εἰσηγήσεις ἱεροκοινοτικῶν ἐπιτροπῶν) ἔχει παραγάγει καὶ στοιχεῖ πρὸς μίαν ὀλόκληρον παράδοσιν ὁμολογιακῶν κειμένων τὰ ὅποια ἐπιχειροῦν νὰ προλάβουν ἀκριβῶς αὐτὸ (τὴν θεσμοποίησιν τοῦ Συγκρητισμοῦ-Οἰκουμενισμοῦ), ἐφιστῶντα ἰδιαίτερος τὴν προσοχὴν εἰς τὰς συμπροσευχὰς μετὰ τῶν αἰρετικῶν, αἱ ὅποια παρὰ τὴν ἀπαγόρευσιν τῶν Ἱερῶν Κανόνων ἐπαναλαμβάνονται δυστυχῶς εἰς κάθε συνάντησιν μὲ ἑτεροδόξους, προκαλοῦν δὲ τὴν χαλάρωσιν τοῦ ὀρθοδόξου αἰσθητηρίου καὶ τὴν ἄμβλυνσιν τῶν συνειδήσεων τῶν πιστῶν, ἐπιβάλλουσαι ἤδη defacto καταστάσεις ψευδοῦς «ἐνότητος», ἄνευ συμφωνίας εἰς τὰ τῆς πίστεως.

Φρονοῦμεν λοιπὸν ὅτι «ἐσχάτη ὥρα ἐστὶ»⁴, ἢ Ἱερὰ Κοινότης νὰ παραπέμψη τὸ θέμα τοῦτο τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλης Συνόδου εἰς τὴν προσεχῆ μεταπασχάλιον Ε.Δ.Ι.Σ. καὶ ὀρίση εἰσηγητὰς, ὄχι μόνον Ἀγιορείτας, ἀλλὰ καὶ ἐγκρίτους καθηγητὰς θεολογικῶν σχολῶν, ἐγνωσμένους διὰ τὴν προσήλωσιν των εἰς τὴν Εὐαγγελικὴν, Ἀποστολικὴν καὶ Ἀγιοπατερικὴν Παράδοσιν τῆς Ἐκκλησίας.

Ἐπὶ δὲ τούτοις, παρακαλοῦντες διὰ τὰ καθ' Ὑμᾶς, διατελοῦμεν

Μετὰ πολλῆς τῆς ἐν Χριστῷ φιλαδελφίας καὶ ἀγάπης
Ὁ Καθηγούμενος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Ξηροποτάμου

f Ἀρχιμ. Ἰωάννης οἱ εὖν ἔμοι ἐν Χρῶ ἀδελφοί

³ Π. Ν. Τρεμπέλα, Δογματικὴ, τόμ. Β', ἔκδ. «Σωτήρ», Ἀθῆναι 2003, σελ. 403.

⁴ Α' Ἰω. β' 18

ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ
ΖΩΓΡΑΦΟΥ
ΑΓΙΟΥ ΟΡΟΥΣ
ΑΘΩ

ΙΕΡΑ ΚΟΙΝΟΤΗΣ ΑΓ. ΟΡΟΥΣ	
Φ. 2/7, 11/Β	ΑΡ. ΠΡ. 716
ΗΜ/ΝΙΑ ΠΑΡ/ΣΗΣ: 27.3.2016	
ΣΥΝΑΞΙΣ: 16/5.4.2016	

Ἐν Ἱερᾷ Μονῇ Ζωγράφου τῆ 27. 4. 2016

Αριθ. Πρωτ. - 46 -

Τῇ Σεβαστῇ

Ἱερᾷ Κοινότητι

Ἁγίου Ὄρους Ἀθω

Εἰς Καρυάς

Τὴν Ὑμετέραν Πανοσιολογιότητα ἀδελφικῶς ἐν Κυρίῳ
κατασπαζόμεθα.

Λαβόντες τὰ παρ' Ὑμῶν κοινοποιηθέντα κείμενα ἐπὶ τῶν θεμάτων
τῆς ἡμερεσίας διατάξεως τῆς μελούσης Ἁγίας καὶ Μεγάλης Συνόδου,
ἐμελετήσαμεν ταῦτα μετὰ προσοχῆς. Διὰ τοῦ παρόντος ἱεροσφραγίστου
καὶ ἐνυπογράφου ἡμῶν γράμματος ἐπιθυμοῦμεν ἵνα ἐκφράσωμεν πρὸς τὸ
Ἱερὸν Σῶμα τὰς σκέψεις καὶ τὰς ἀνησυχίας, προκληθείσας ἀπὸ τὴν
μελέτην τῶν ὡς ἄνω κειμένων.

Ἐν πρώτοις, ὁμολογοῦμεν ὅτι συμφωνοῦμεν πλήρως μὲ τὰ λεγόμενα εἰς τὴν διαβιβαστικὴν ἐπιστολὴν τοῦ σεπτοῦ ἡμῶν Πατριάρχου, ὅτι ἡ Σύνοδος ταύτη ἀναμένεται μετὰ «προσοδοκιῶν καὶ χρηστῶν ἐλπίδων» ὡς μέλουσα νὰ «ἀποτελέσει αὐθεντικὴν ἔκφρασιν τῆς κανονικῆς παραδόσεως καὶ τῆς διαχρονικῆς ἐκκλησιαστικῆς πράξεως διὰ τὴν λειτουργίαν τοῦ συνοδικοῦ συστήματος ἐν τῇ Μιᾷ Ἁγίᾳ Καθολικῇ καὶ Ἀποστολικῇ Ἐκκλησίᾳ».

Ἐν τούτοις παρατηροῦμεν ὅτι ἡ ἐπιθυμουμένη συνοδικότης περιορίζεται καὶ ἐμποδίζεται ἐντόνως ἀπὸ τὸν ἴδιον τὸν Κανονισμόν τῆς ὀργανώσεως καὶ τῆς λειτουργίας τῆς Συνόδου, τὸν προβλέποντα διὰ κάθε Τοπικὴν Ἐκκλησίαν μίαν μόνο ψήφον καὶ εἰς τὴν οὐσίαν δὲν ἐπιτρέπει τὴν τροποποίησιν τῶν ληφθέντων εἰς τὰς προσυνοδικὰς διασκέψεις ἀποφάσεων, ἀλλὰ μόνον τὴν συνολικὴν καταψήφισιν κάποιου κειμένου ἐκ μέρους οἰασδῆποτε τοπικῆς Ἐκκλησίας.

Ἐπ' αὐτοῦ καὶ ἄλλων θεμάτων, σχετιζομένων πρὸς τὴν Ἁγίαν καὶ Μεγάλην Σύνοδον ἐξεφράσθησαν λεπτομερῶς τελευταία ἀρκετοὶ Ἀρχιερεῖς, κληρικοὶ, ἔγκριτοι θεολόγοι. Ἡμεῖς θὰ ἀρκεστῶμεν ἐδῶ εἰς μερικὰς παρατηρήσεις γενικοῦ περιεχομένου, θέλοντας νὰ στρέψωμεν τὴν προσοχὴν τοῦ Ἱεροῦ Σώματος εἰς τὴν ἀνάγκην κοινῆς ἀντιμετωπίσεως τοῦ ζητήματος ὑπὸ τὴν Ἀθωνικὴν Πολιτείαν πρὸς ὄφελος πάσης τῆς Ἐκκλησίας.

Θεωροῦμεν ὡς σπουδαιότερον ὄλων τῶν κειμένων τὸ ἕκτον, ἥτοι «Σχέσεις τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας πρὸς τὸν λοιπὸν Χριστιανικὸν

κόσμον». Ως έκφρασις τοῦ συνόλου τῆς Ἐκκλησίας, τὸ κείμενο ὀφείλει νὰ ἐκθέτει τὰ ἐν αὐτῷ νοούμενα μετὰ ἀπολύτου σαφηνείας καὶ ἀκριβοῦς διατυπώσεως, ἀκολουθώντας τὰ κοινῶς ἀποδεκτὰ εἰς τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν ἀπὸ τὴν καθ' ὅλην αὐτῆς πορείαν εἰς τὸν χρόνον. Παρατηρεῖται ὅμως ἔντονη μονομέρεια τῶν διατυπώσεων καὶ τῆς ὀρολογίας. Ἡ ἐπιμελῆς αὐτὴ μονομέρεια δίνει τὴν ἐντύπωσιν μίας σκοπιμότητος, ὅτι ὅλη ἡ προσπάθεια τῶν συντακτῶν τοῦ κειμένου κινεῖται πρὸς «ἀνάπαυσιν» τῶν λεγόμενων ἄλλων «ἐκκλησιῶν καὶ ὁμολογιῶν», δηλ. τῶν εὕρισκομένων ἐκτὸς τῆς Μίας καὶ μοναδικῆς Ἐκκλησίας. Ἀσφαλῶς τοῦτο δημιουργεῖ ἀσαφεῖς διατυπώσεις καὶ ὀρολογικὴν σύγχυσιν, καὶ διαφέρει ριζικῶς ἀπὸ τὴν δυχιλιετὴν γραμμὴν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας εἰς τοιαύτας ἐπισήμους Συνάξεις νὰ διακρίνει μεταξὺ τῆς Ἀληθείας καὶ τοῦ ψεύδους, καὶ νὰ διαφυλάττει τὰ λογικὰ πρόβατα ἐντὸς Ἐαυτῆς ἀπὸ τὸν κίνδυνον τῶν διαφόρων αἱρέσεων. Ἀντιθέτως, ἐδῶ ὁ ὅρος «Ἐκκλησία» συγχέεται μὲ τὰς διαφορετικὰς χριστιανικὰς κοινότητες, ἀποκαλουμένας εἰς τὸ ἐν λόγῳ κείμενο ἐξ ἴσου «ἐκκλησίες».

Ἡ σκόπιμη μονομέρεια τῶν διατυπώσεων ἐκφράζεται καὶ διὰ τῆς ἀντιλήψεως περὶ τοῦ συνοδικοῦ συστήματος, κατανοουμένου ὅμως ὡς συνοδικαὶ ἐνέργειαι μόνον τῶν ἀρχιερέων (καὶ τοῦτο ἔλλειπῶς, ὅπως ἤδη σημειώσαμεν παραπάνω), ἐνῶ ἡ συνοδικότης εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς Ἐκκλησίας ἐκφραζόταν πάντοτε ἀπὸ ὅλο τὸ Σῶμα τῆς. Ἡ ἴδια μονομέρεια φαίνεται εἰς τὴν ἐκτίμησιν τῆς δραστηριότητος τοῦ ΠΣΕ, διὰ τὴν ὁποίαν εἰς

τὸ παρελθὸν ἔχουν ἐκφραστῆι τόσες τεκμηριωμένες κριτικές, μεταξύ αὐτῶν καὶ τοῦ Ἀγιορειτικοῦ συνόλου. Εἶναι πρόδηλος ἡ προσπάθεια μέσῳ τοῦ κειμένου νὰ λάβουν πανορθόδοξον κύρος οἱ σκανδαλώδεις διὰ πολλοὺς Ὁρθοδόξους δηλώσεις τῶν διαφόρων συνελεύσεων τοῦ ΠΣΕ, μάλιστα ἄνευ προηγουμένης συνοδικῆς διεργασίας ἐπὶ τῶν κειμένων τῶν δηλώσεων ἐκ τοῦ Σώματος τῆς Ἐκκλησίας.

Μονόπλευρος τυγχάνει καὶ ἡ ἀποτίμησις τῶν διμερῶν διαλόγων μεταξύ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ τῶν λοιπῶν χριστιανικῶν ὁμολογιῶν, ἐνῶ κοινῶς ὁμολογεῖται (καὶ ἐκ πολλῶν τῶν συμμετεχόντων εἰς τοὺς διαλόγους) ἡ ἀπόλυτος ἀποτυχία αὐτῶν τῶν διαλόγων. Ὡς βάση τῶν διαλόγων τίθεται «ἡ πίστις καὶ ἡ παράδοσις τῆς ἀρχαίας Ἐκκλησίας καὶ τῶν ἑπτὰ Οἰκουμενικῶν Συνόδων» ὡσὰν ἡ μετέπειτα ἱστορία τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας νὰ εἶναι ἐλλειμματικὴ. Καὶ τοῦτο ρητῶς δηλοῦται διὰ τοῦ ὅρου τῆς «ἀπολεσθείσης ἐνότητος τῶν Χριστιανῶν»(παρ. 5)!

Ὅλη αὐτὴ ἡ μονομέρεια στεφανοῦται ἀπὸ τὴν θεώρησιν «ὡς καταδικαστέαν πάσαν διάσπασιν τῆς ἐνότητος τῆς Ἐκκλησίας, ὑπὸ ἀτόμων ἢ ομάδων, ἐπὶ προφάσει τηρήσεως ἢ δῆθεν προασπίσεως τῆς γνησίας Ὁρθοδοξίας». Εἰς ταύτην τὴν παράγραφον (22ην) μὲ τὴν στενότατην ἀντίληψιν τῆς συνοδικότητος ἀμφισβητεῖται ἐντελῶς ἡ συμμετοχὴ ὅλου τοῦ Σώματος τῆς Ἐκκλησίας εἰς τὴν συνοδικὴν τῆς λειτουργίαν.

Ἀπὸ τὴν ἀρχὴν αὐτῶν τῶν υπερβολικῶν ανοιγμάτων πρὸς τοὺς ἑτεροδόξους μονίμως πλυθαίνουν οἱ προσχωροῦντες εἰς διάφορας

ζηλωτικές παρατάξεις και ομάδας. Όπως παραδόξως ουδεμία γίνεται προσπάθεια διαλόγου μετ' αὐτῶν τῶν τόσο «ἐγγύς» (χρησιμοποιώντας τὴν ὀρολογίαὶν τοῦ ἐν λόγῳ κειμένου, παρ. 4) τῆς Ἐκκλησίας καὶ στρέφονται ὅλες αἱ δυνάμεις πρὸς διάλογον μετὰ τῶν τόσο «μακρὰν» διεστῶτων.

Ἐπισημαίνοντας, λοιπὸν, ταῦτα ἐν συντόμῳ, θεωροῦμεν λίαν ἀπαραίτητον εἰς τοιαύτην κρίσιμην στιγμήν διὰ ὅλην τὴν Ἐκκλησίαν, τὸ Ἱερὸν Σῶμα τοῦ Ἁγίου Ὁρους νὰ σταθεῖ ὅπως πάντοτε εἰς τὸ ὕψος τῶν περιστάσεων καὶ διὰ κοινὴν ὁμολογίαν νὰ συνδράμει εἰς τὴν θεράπευσιν τῶν παρατηρουμένων μονομερειῶν τῶν κειμένων τοῦ ὑψίστου αὐτοῦ πανορθόξου Θεσμοῦ πρὸς ἀνάπαυσιν τοῦ ὅλου πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν καὶ πρὸς ἀποφυγὴν νέων σχισμάτων ἐντὸς τοῦ Σώματος αὐτῆς.

Ἐπὶ δὲ τούτοις, εὐελπιστοῦντες εἰς θετικὴν ἀνταπόκρισιν τοῦ Ἱεροῦ Σώματος, διατελοῦμεν μετὰ πολλῆς τῆς ἐν Χριστῷ φιλαδελφίας καὶ ἀγάπης.

Ὁ Καθηγούμενος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ζωγράφου

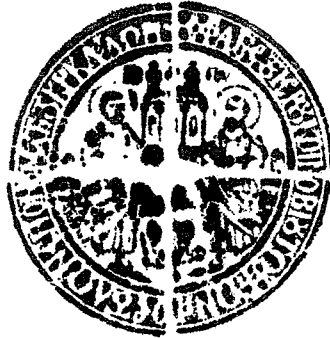
Ἀρχιμ. Ἀμβρόσιος καὶ οἱ σὺν ἐμοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοί

ΙΕΡΑ ΚΟΙΝΟΤΗΣ ΑΓ. ΟΡΟΥΣ	
Φ. 11β	ΑΡ. ΠΡ. 537
ΗΜ/ΝΙΑ ΠΑΡ/ΒΗΘ: 6. 3. 2016	
ΣΥΝΑΞΙΣ: Ι' / 8. 3. 2016	

ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ
ΚΑΡΑΚΑΛΛΟΥ
ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ
ΛΘΩ

Ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ Καρακάλλου, τῇ 6-3-2016

Πρὸς τὴν Σεβαστὴν
Ἱεράν Κοινότητα Ἁγίου Ὄρους
Εἰς Καρυάς

Ἄριθ. Πρωτ. 22

Τὴν Ὑμετέραν Πανοσιολογιότητα, ἀδελφικῶς ἐν Κυρίῳ ἀσπαζόμεθα.

Διὰ τοῦ παρόντος Μοναστηριακοῦ ἡμῶν Γράμματος προαγόμεθα ὅπως ἐκθέσωμεν Ὑμῖν τὰ ἀκόλουθα περὶ τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλης Συνόδου.

Εἰς ὀλίγους μῆνας, τὸν ἐρχόμενο Ἰούνιο, μέλλει νὰ συνέλθῃ ἡ Ἁγία καὶ Μεγάλη Πανορθόδοξος Σύνοδος, ἡ ὁποία θὰ λάβῃ σημαντικὰς ἀποφάσεις, πού θὰ εἶναι καθοριστικὲς διὰ τὸ μέλλον τῆς Ὁρθοδοξίας.

Ἐγκριτοὶ Ἀρχιερεῖς, κληρικοὶ καὶ θεολόγοι, σέ ὄλο τὸ εὖρος τῶν Ὁρθοδόξων τοπικῶν Ἐκκλησιῶν, ἐκφράζουν τὸν προβληματισμὸ καὶ τὴν ἀνησυχία τους διὰ τὰ κείμενα πού ἔχουν ἐγκριθῆ ἀπὸ τίς Προσυνοδικές Διασκέψεις καὶ θὰ τεθοῦν πρὸς συζήτησιν καὶ ἔγκρισιν εἰς τὴν προσεχῆ Μεγάλῃ Σύνοδο.

Τὸ Ἁγιον Ὄρος, πού κατὰ κοινὴ ὁμολογία ἀποτελεῖ τὸ προπύργιο καὶ τὴν κιβωτὸ τῆς Ὁρθοδοξίας, φρονοῦμε ὅτι δέν μπορεῖ νὰ μείνῃ ἀμέτοχο σέ ἓνα τόσο σημαντικό ζήτημα.

Ὅπως προκύπτει ἀπὸ τὴν μελέτη τῶν προεγκριθέντων κειμένων οἱ διατυπώσεις πάνω σέ καιρία ἐκκλησιολογικά θέματα εἶναι ἐπισφαλεῖς καὶ διαφορούμενες, καὶ ἐπιδέχονται ἐρμηνεῖς ἀποκλίνουσες ἀπὸ τὸ Ὁρθόδοξο δόγμα.

Ἐπίσης ἀναφέρεται εἰς τὸ πρὸς συζήτησιν κείμενο ὅτι οἱ ἀποφάσεις τῆς Συνόδου θὰ εἶναι δεσμευτικὲς διὰ τὸ Πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον καταπιέζει τὴν Ὁρθόδοξο συνείδηση.

Διὰ τοὺς λόγους αὐτούς, ταπεινά φρονοῦμε ὅτι ὡς Ἀγιορεῖται, σύμφωνα μάλιστα μέ τὸ παράδειγμα τῶν προγενεστέρων Πατέρων μας, πρέπει νὰ ἐπιληφθοῦμε τοῦ θέματος καὶ ἡ Ἱερά Κοινότης νὰ προβῆ εἰς τὴν ἔκδοσιν σχετικῆς Ἀνακοινώσεως περὶ τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλης Συνόδου.

Ἐπὶ δέ τούτοις, εὐχόμενοι ἀπὸ καρδίας τὸν παρά Κυρίου φωτισμὸν ἐπὶ τοῦ μείζονος αὐτοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ θέματος, διατελοῦμεν μετὰ τῆς ἐν Χριστῷ φιλαδελφίας καὶ ἀγάπης.

Ὁ Καθηγούμενος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Καρακάλλου.

+ Ἀρχιμ. Φιλόθεος οἰεῖν ἔμοι ἐν Χρῆστέλοι.

ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΦΙΛΟΘΕΟΥ
ΑΓΙΟΥ ΟΡΟΥΣ

Αρ.Πρωτ.: 73

ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΦΙΛΟΘΕΟΥ ΤΗ: 26-3/08-04-2016

ΙΕΡΑ ΚΟΙΝΟΤΗΣ ΑΓ. ΟΡΟΥΣ	
Φ 2/7, 1/15	ΑΡ.ΠΡ. 718
ΗΜ/ΝΙΑ ΠΑΡ/ΕΞΟ: 27.3.2016	
ΣΥΝΔΙΟ: 1Ν/29.3.2016	

ΠΡΟΣ
ΤΗΝ ΣΕΒΑΣΤΗΝ ΙΕΡΑΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΑ
ΑΓΙΟΥ ΟΡΟΥΣ ΑΘΩ
ΕΙΣ ΚΑΡΥΑΣ

Τὴν Ὑμετέραν Πανοσιολογιότητα,

λίαν φιλαδέλφως ἐν Κυρίῳ κατασπαζόμεθα.

Διὰ δὲ τοῦ παρόντος Ἱεροσφραγίστου καὶ ἐνυπογράφου Μοναστηριακοῦ ἡμῶν Γράμματος ἐπιθυμοῦμε νὰ μεταφέρωμε τῇ Ὑμετέρᾳ Σεβαστῇ Πανοσιολογιότητι τὰς κάτωθι σκέψεις σχετικὰ μὲ τὸ κοινοποιηθὲν εἰς τὰς Ἱερᾶς Μονὰς σεπτὸν Πατριαρχικὸν ἔγγραφον τὸ ἀναφερόμενον εἰς τὴν μέλλουσαν νὰ συνέλθῃ κατὰ τὰς ἡμέρας τῆς Πεντηκοστῆς εἰς τὴν Νῆσον Κρήτην Ἁγίαν καὶ Μεγάλην Σύνοδον τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Ἀνεγνώσαμεν μετὰ τῆς δεούσης προσοχῆς τὰ συνημμένα τῷ ἀνωτέρῳ ἔγγραφῳ ἐνημερωτικὰ κείμενα καὶ κανονισμοὺς καὶ ἐκφράζομεν τὴν ἀπορίαν ὡς πρὸς τὴν σκοπιμότητα συγκλήσεως τῆς Συνόδου κατ' αὐτοὺς τοὺς τόσον χαλεποὺς καιροὺς.

Παραλείποντες τὰ λοιπὰ θέματα τῆς Συνόδου, μένωμεν εἰς τὸ: "Σχέσεις τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας πρὸς τὸν λοιπὸν Χριστιανικὸν κόσμον" περὶ τοῦ ὁποίου κατὰ καιροὺς τόσα ἔχωσι γραφεῖ δι' εἰσηγήσεων καὶ ἐπιστολῶν καὶ ἀνακοινώσεων, πρὸς τὸ Σεπτὸν Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον παρὰ τῆς Σεβαστῆς Ἱερᾶς Κοινοτήτος, ἐκφραζούσης ὁμολογιακῶς πάντοτε, τὰς θέσεις καὶ ἀπόψεις πάντων τῶν Ἁγιορειτῶν Πατέρων. Δι' αὐτῶν ἐφιστᾶται ἡ προσοχὴ ὡς πρὸς τὰς σχέσεις καὶ οἰασδήποτε ἐπαφὰς μετὰ τῶν ἑτεροδόξων πρὸς ἀποφυγὴν τῆς σταδιακῆς θεσμοθετήσεως, ἔνεκα τοῦ συγχρωτισμοῦ, τῶν διαβλεπομένων τάσεων Συγκρητισμοῦ - Οἰκουμενισμοῦ. Ἐλπίζομεν δὲ νὰ ἀποφευχθῇ ἡ ὅποια συνοδικὴ ἀπόφασις περὶ ἐκκλησιαστικοῦ χαρακτῆρος τῶν πάσης φύσεως ἑτεροδόξων.

Σεβαστοὶ Πατέρες, εἰς τὸ Ἅγιον Ὄρος, ὡς θεματοφύλακα, χάριτι Θεοῦ, τῶν Ἱερῶν Παραδόσεων προσβλέπωσι μετ' ἐμπιστοσύνης, προσμονῆς καὶ ἐλπίδος πάντες οἱ ὀρθόδοξοι λαοὶ νὰ ἀκούσωσι λόγον ἐνημερωτικὸν, ἀληθινὸν, ὀρθόδοξον, Πατερικὸν, καθὼς παρελάβομεν ἀπὸ τῶν πρὸ ἡμῶν Ὁσιομαρτύρων καὶ Ὁμολογητῶν Ἁγιορειτῶν Πατέρων.

Ἐπειδὴ, λοιπόν, "αἱ ἡμέραι πονηραὶ εἰσὶ " καὶ ὁ χρόνος ἐξαιρετικὰ ἐλάχιστος, ταπεινὰ προτείνομεν, εἰς τὴν μετὰ τὴν Κυριακὴν τῶν Μυροφόρων Ε.Δ.Ι.Σ. τοῦ Ἁγίου Ὄρους, ἂν ὄχι ἐνωρίτερον εἰς Ε.Δ.Ι.Σ., νὰ τεθοῦν πρὸς συζήτησιν τὰ θέματα τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλης

Συνόδου καὶ εὐχόμεθα ἐμπόνως τῷ Δεσπότη Χριστῷ καὶ τῇ Ἐφόρῳ Κυρία ἡμῶν Θεοτόκῳ νὰ ἐπιδαψιλεύσωσι πλούσιον τὸν φωτισμὸν καὶ νὰ κυριαρχήσῃ εἰς τὴν Ἁγίωτ ἄτην Ἐκκλησίαν μας ἡ χαρισματικὴ παρουσία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Ἐπὶ δὲ τούτοις παρακαλοῦντες διὰ τὰ καθ' Ἑμᾶς, διατελοῦμεν μετὰ πολλῆς τῆς ἐν Χριστῷ φιλαδελφίας καὶ ἀγάπης, εὐχόμενοι ἐν εἰρήνῃ ἐσωτερικῇ καὶ ἐξωτερικῇ νὰ ἐορτάσωμεν τὸ Ἅγιον Πάσχα.

Ὁ Καθηγούμενος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Φιλοθέου

† Ἀρχιμ. Νικόδημος

Καὶ οἱ σὺν ἐμοὶ ἐν Χριστῷ Ἀδελφοί.

ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ
ΟΣΙΟΥ ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ
630 87 ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ

Αριθμ. Πρωτ. 163

ΙΕΡΑ ΚΟΙΝΟΤΗΣ ΑΓ. ΟΡΟΥΣ	
Φ. 2/7,1/18	ΑΡ.ΠΡ. 673
ΗΜ/ΝΙΑ ΠΑΡ/ΒΗΘ. 22.3.2016	
ΣΥΝΑΞΙΣ: 1Δ' / 29.3.2016	

Τῇ
Σεβαστῇ Ἱερᾷ Κοινότητι
Ἁγίου Ὄρους Ἄθω
Εἰς Καρυάς

*Τὴν Ὑμετέραν Πανοσιολογιότητα
ἀδελφικῶς ἐν Κυρίῳ κατασπαζόμεθα.*

Ἐλάβομεν τὰ παρ' Ὑμῶν κοινοποιηθέντα ἐν σχεδίῳ κείμενα τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλης Συνόδου τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ μελετήσαντες αὐτὰ διαπιστοῦμεν ὅτι ὑπάρχουν κείμενα δογματικοῦ περιεχομένου, ὡς τὸ «Σχέσεις τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας πρὸς τὸν λοιπὸν χριστιανικὸν κόσμον», κείμενα ποιμαντικοῦ περιεχομένου μέ δογματικὰς προϋποθέσεις καὶ συνεπειάς, ὅπως τὸ κείμενον «Τὸ Μυστήριον τοῦ Γάμου καὶ τὰ κωλύματα αὐτοῦ», ὡς καὶ κείμενα κανονικῆς φύσεως.

Ἀναγνωρίζομεν τὴν φιλότιμον προσπάθειαν καὶ τοὺς πολλοὺς κόπους τῶν Ἀντιπροσωπειῶν τῶν Ἀγιωτάτων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν κατὰ τὰς Προσυνοδικὰς Διασκέψεις, ὥστε τὰ κείμενα νά φθάσουν εἰς τὴν σημερινήν των μορφήν. Ἐμπιστευόμεθα τὴν Χάριν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τὸ ὁποῖον ἐπιστατεῖ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ πιστεύομεν ὅτι ἡ συνοδική λειτουργία τοῦ σώματος τῆς Ἐκκλησίας θά ἀποδώσῃ ἀγιοπνευματικούς καρπούς. Καθὼς ὁμως εἰς τὴν Σύναξιν τῶν Σεπτῶν Προκαθημένων ἀπεφασίσθη νά δημοσιευθοῦν τὰ κείμενα καὶ νά ἐκφρασθῇ ἐπ' αὐτῶν ὁ λαὸς τοῦ Θεοῦ, καὶ ἡμεῖς προαγόμεθα φιλαδέλφως νά θέσωμεν ὑπ' ὄψιν Ὑμῶν τὰ κάτωθι.

Ἡ καθ' ἡμᾶς Ἱερά Κοινότης ἦτο πάντοτε εὐαίσθητος εἰς θέματα δογματικά καὶ διὰ τοῦτο πολλάκις εἰς τὸ παρελθόν ἐδημοσίευσε κείμενα ἢ ἐνήργησε δεόντως διὰ νά τονίσῃ τὴν παρακαταθήκην τῶν Ἁγίων Πατέρων, τὴν ὁποίαν παρελάβομεν παρά τῶν Ἱερῶν Κτιτόρων καὶ τῶν πρό ἡμῶν πατέρων.

Θεωροῦμεν ὅτι ἡ Ἱερά Κοινότης, ἔχουσα πανορθόδοξον κῦρος, δύναται νά συντελέσῃ εἰς τήν διόρθωσιν δογματικῶν προβλημάτων, τά ὅποια ὑφίστανται εἰς τά προσυνοδικά κείμενα.

Εἰς τό κείμενον «Σχέσεις τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας πρὸς τόν λοιπόν χριστιανικόν κόσμον» διαπιστοῦμεν δύο προβλήματα:

Πρῶτον, δέν χρησιμοποιεῖται εἰς αὐτό μέ σαφήνειαν ὁ ὅρος «Ἐκκλησία», ὥστε ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία μας νά δηλώνῃ ἀπεριφράστως ὅτι αὐτή μόνη εἶναι ἡ Μία Ἁγία Καθολική καί Ἀποστολική Ἐκκλησία, καθὼς καί ἕτεροδόξοι “ἐκκλησῖαι” καί ὁμολογίαι σφετερίζονται τόν τίτλον καί τās ιδιότητας τῆς Μιᾶς Ἁγίας Καθολικῆς καί Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας. Καί,

Δεύτερον, τό κείμενον ἀποτυπώνει τόν χαρακτήρα καί τόν τρόπον διεξαγωγῆς τῶν διαλόγων, τήν μεθοδολογίαν καί τήν στοχοθεσίαν των, χωρίς νά λαμβάνῃ ὑπ’ ὄψιν ὅσα ἡ Ἱερά Κοινότης καί καταξιωμένοι πανορθόδοξως Σεβ. Ἱεράρχαι, Γέροντες τοῦ Ἁγίου Ὄρους καί Θεολόγοι ἔχουν ἐκφράσει δημοσίως ἐν σχέσει πρὸς συμφωνίας καί συμπεράσματα αὐτῶν τῶν διαλόγων (π.χ. Κοινές Δηλώσεις μέ τούς Ἀντιχαλκηδόνιους, Κείμενο Μπαλαμάντ μέ τούς Ρ/καθολικούς, κ.λπ.), ἐνίστε δέ καί ἐν σχέσει πρὸς τόν τρόπον διεξαγωγῆς, τήν τακτικήν καί προοπτικήν τῶν διαλόγων.

Προτείνομεν ὡς ἐκ τούτου νά ληφθῇ ὑπ’ ὄψιν ἡ μαρτυρία τῆς Ἱερᾶς Κοινοτήτος καί νά γίνουν τροποποιήσεις εἰς τό κείμενον, ὥστε νά ἐξαλειφθοῦν διατυπώσεις, αἱ ὅποια δίδουν εἰς τόν ἐκτός Ἐκκλησίας κόσμον τήν ἐντύπωσιν ὅτι δέν χρειάζεται νά ἀναζητοῦν τήν ἐπιστροφὴν των εἰς τήν Μίαν Ἁγίαν Καθολικήν καί Ἀποστολικήν Ἐκκλησίαν, ἥτοι τήν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν.

Εἰς δέ τό κείμενον «Τό Μυστήριον τοῦ Γάμου καί τά κωλύματα αὐτοῦ» παρατηροῦμεν, πέραν τῆς θεολογικῶς ὀρθῆς καί πραγματικά πνευματικῆς περὶ Γάμου προθεωρίας, τήν ἐπιβεβαίωσιν καί θεσμοθέτησιν τῆς ἐσφαλμένης θεολογικῶς «βαπτισματικῆς θεολογίας» μέ τήν κατ’ οἰκονομίαν εὐλόγησιν τῶν μικτῶν γάμων. Προτείνομεν νά ἀντιμετωπισθῇ ὑπό τῆς Ἁγίας καί Μεγάλης Συνόδου τό ζήτημα τῶν μικτῶν γάμων ὡς ὀρίζουν οἱ ἱεροί Κανόνες, διά νά μὴ ἀλλοιωθῇ ἡ δογματική διδασκαλία τῆς Ἐκκλησίας.

Ἐν τέλει δέ εἰς τό κείμενον «Ἡ ἀποστολή τῆς Ἐκκλησίας ἐν τῷ συγχρόνῳ κόσμῳ» ἡ Ἁγία Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἐμφανίζεται ταυτιζομένη μετὰ τῶν ἕτεροδόξων “ἐκκλησιῶν” εἰς τήν μαρτυρίαν αὐτῆς πρὸς τόν ἔξω κόσμον, καθ’ ἣν στιγμήν ἡ εἰρήνη, ἡ δικαιοσύνη καί ἡ καταλλαγή κατανοοῦνται ὅλως διαφόρως εἰς τήν Ὁρθοδοξίαν καί εἰς τήν ἕτεροδοξίαν. Εἰς τήν ταύτισιν αὐτῆν ὁδηγεῖ καί ἡ

λεγομένη «περί προσώπου διδασκαλία» συγχρόνων θεολόγων, τῆς ὁποίας αἱ θεολογικαί ἀρχαί ὑπάρχουν ἀκόμη εἰς διατυπώσεις τοῦ κειμένου αὐτοῦ.

Προτεινόμεν ἐπομένως ἀπαραιτήτους διορθώσεις πρὸς ἀποφυγὴν λανθασμένης μαρτυρίας τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας πρὸς τὸν ἔξω κόσμον.

Ἡ Σύνοδος ἐν τῇ Ὁρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ συνιστᾷ σημαῖνον γεγονός, διὰ τοῦ ὁποίου ἐκφράζεται ἡ συνείδησις Αὐτῆς. Τοῦτο σημαίνει ὅτι τὰ ἀποφασιζόμενα ἐποφείλεται νὰ ἐκφράζουν ἀκαινοτόμητον τό φρόνημα τῆς Μιᾶς Ἁγίας Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας. Εἰς ἀντίθετον περίπτωσιν τὰ σχίσματα εἶναι ἀναπόφευκτα ἐπ' ἀπωλεία ψυχῶν ἀθανάτων, ὑπὲρ ὧν Χριστός ἀπέθανεν. Ἐχομεν γευθῆ καὶ εἰσέτι γευόμεθα τὰ πικρά ἀποτελέσματα σχισμάτων ἐν τῇ Ὁρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ καὶ ἀπευχόμεθα τὴν δημιουργίαν νεωτέρων.

Ἡ ἐγκαιρος τοποθέτησις τοῦ Ἁγίου Ὁρους θά δώσῃ, πιστεύομεν, παρήγορον εἶδησιν εἰς τὸν πιστόν λαόν τοῦ Θεοῦ, ὅτι τό Ἅγιον Ὄρος μετέχει ἐνεργῶς εἰς τὰ πανορθόδοξως ἀποφασιζόμενα, ὡς πιστός φύλαξ τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως καὶ Παραδόσεως εἰς ἐποχὴν ἐκκοσμικεύσεως καὶ πολλαπλῆς συγχύσεως.

Ἐπί δέ τούτοις, διατελοῦμεν

μετά τῆς ἐν Χριστῷ φιλαδελφίας καὶ ἀγάπης.

Ἐν Ἀγίῳ Ὄρει τῇ 22ᾳ Μαρτίου 2016

Ὁ Καθηγούμενος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Ὁσίου Γρηγορίου

+ Ἀρχιμ. Χριστοφόρος καὶ οἱ ἐν ἔμοι ἔν Χριστῷ ἀδελφοί